

Στήν *Εισαγωγή* γίνεται αναφορά στις δυσχέρειες ενός μεταφραστικού έργου και προσδιορίζεται το αντικείμενο έρευνας της διατριβής και ή μέθοδος εξέτασας των προβλημάτων πού παρουσιάζει ή εξέταζομένη μετάφραση.

Στό *Πρώτο Μέρος* τίθεται τό ιστορικό πλαίσιο τής εποχής και εκτίθενται τά κυριώτερα σημεία τού θίου και τής δράσας τού Πλανούδη. Έν συνέχεια γίνεται αναφορά στό μεταφραστικό του έργο, διακρίνονται δέ οι μεταφράσεις του σέ γνήσιες και άμφισβητούμενες, καθώς και σέ διασωθεισές και άπολεσθεισές.

Τό *Δεύτερο Μέρος*, τό όποιο άποτελεί και τό βασικό κορμό τής διατριβής, διαιρείται σέ πέντε κεφάλαια. Στό πρώτο κεφάλαιο έρευνάται ό τρόπος άποδόσας τού έλαχίστου στοιχείου ενός κειμένου, τής λέξας, παρατηρείται δέ μεγάλη άκρίβεια και άντιστοιχία.

Στό δεύτερο κεφάλαιο εξετάζεται ή άπόδοση τής φράσας. Ή παρατηρούμενη σέ μερικές περιπτώσεις όχι άκρίβης άπόδοση όφείλεται στήν τάση του νά χρησιμοποιή φράσεις τής Άρχαίας Έλληνικής λόγω τής κλασσικής του παιδείας.

Στό τρίτο κεφάλαιο γίνεται διερεύνηση τού τρόπου άποδόσας των προτάσων. Διαπιστώνεται έξαρση τής έννοίας των προτάσων περισσότερο από όσο επιτρέπεται από τό πρωτότυπο. Όμοίως παρατηρείται εύρως άπόδοση προτάσων δευτερευουσών και κυρίων μέ μετοχή. Σπάνια άποδίδεται δευτερεύουσα πρόταση μέ επίθετο, ενώ είναι συνηθισμένη ή άπόδοση δευτερευουσών προτάσων μέ άπαρέμφατο. Ός πρός τή σχέση των προτάσων μετάξ των έπισημαίνεται διασάλευση, είτε μέ μετατροπή τής ύποτεταγμένης συνδέσας σέ παρατακτική είτε μέ καταστροφή τής συνδέσας των. Τέλος παρατηρείται τό φαινόμενο νά εξαίρωνται οι άσυνδετες προτάσεις κατά τή μετάξ των σχέση άνάλογα μέ τόν τρόπο πού συνδόνται στή μετάφραση.

Όσον άφορά στόν τρόπο άποδόσας τής συντάξας τού πρωτοτύπου, πού είναι τό μέγα θέμα τού τετάρτου κεφαλαίου, παρατηρείται μεταβολή των συντακτικών σχέσεων των γλωσσικών στοιχείων έν αναφορά πρός εκείνες τού λατινικού κειμένου. Έτσι πολλές φορές ό μεταφραστής, γιά νά έκφράση ένα όρο συντακτικό ισχυρότερα από τό πρωτότυπο, χρησιμοποιεί έκφραστικώτερες συντακτικές έκφορές προσθέτοντας στό κείμενό του λέξεις πού δέν υπάρχουν στό πρωτότυπο. Επίσης μερικά πτωτικά μέρη τού λόγου, καθώς και τό ρήμα, ύρίστανται ώρισμένες μεταβολές είτε κατά τήν πώση είτε κατά τόν αριθμό, τή διάθεση, τήν έγκλιση, τό χρόνο. Μερικές φορές παρατηρείται χρήση σπανίων συντάξων τής Έλληνικής. Συχνή είναι ή μεταφραστική ύπαλλαγή, όφειλομένη σέ μετακίνηση των συντακτικών στοιχείων. Σέ άρκετές περιπτώσεις συμπληρώνονται συντακτικοί όροι, πού παραλείπονται στό πρωτότυπο είτε λόγω έλλείψας είτε λόγω βραχυλογίας. Τέλος σέ μεγάλη έκταση παρατηρείται τό φαινόμενο τής μεταστάσας.

Στήν άπόδοση των σχημάτων, πού είναι αντικείμενο τού πέμπτου κεφαλαίου, διατηρούνται στή μετάφραση περισσότερα από τα μισά, επίτευγμα όχι εύκαταφρόνητο γιά τήν ύφολογική και αισθητική πιστότητα τής μεταφράσας.

Στά *Συμπεράσματα* άνακεφαλαιώνονται τά κυριώτερα πορίσματα τής έρευνας και διαπιστώνεται ότι ό Πλανούδης ύπήρξε δεινός γνώστης τής Λατινικής, καθώς επίσης ότι ή μεταφραστική του τέχνη χαρακτηρίζεται από άκρίβεια, καλλιέπεια και πληρότητα.

Νάγια Πολυχρονάκου-Σγουρίτσα (Τομέας Αρχαιολογίας και Ιστορίας τής Τέχνης), Το Μυκηναϊκό Νεκροταφείο Αλυκής Βούλας.

Στην εργασία αυτή παρουσιάζονται δεκαεπτά μυκηναϊκοί τάφοι, δεκατρείς θαλαμοειδείς, δύο φρεαιοειδείς και δύο λακκοειδείς, πού αποκάλυψαν οι ανασκαφές Παπαδημητρίου τη δεκαετία του '50 στην περιοχή Αλυκή, στα όρια των σημερινών δήμων Γλυφάδας και Βούλας. Οι τάφοι αυτοί αποτελούσαν τμήμα ενός εκτεταμένου νεκροτα-

φείου κοντά στην παραλία, θέση ευνοϊκή, σε μικρή απόσταση από τους άλλους οικισμούς της δυτικής ακτής και την Αθήνα, με πρόσβαση στα Μεσόγεια. Ο οικισμός, στον οποίο ανήκε το νεκροταφείο, δεν έχει θρεθεί, η εικόνα του όμως είναι δυνατόν να διαγραφεί με βάση τις πληροφορίες που προκύπτουν από την εξέταση των τάφων.

Η πρώτη χρήση της νεκρόπολης τοποθετείται στο τέλος του 15ου αιώνα π.Χ. Ο επόμενος, 14ος, αιώνας, κυρίως η περίοδος 1375-1300 π.Χ., αποτελεί τη δυναμικότερη φάση της Αλυκής, η οποία έρχεται σε στενή επαφή με τους άλλους μυκηναϊκούς οικισμούς της Αττικής, τα γειτονικά νησιά, Σαλαμίνα, Αίγινα, Κέα, τα Δωδεκάνησα, τη Βοιωτία και την Αργολίδα. Εν τούτοις, από την αρχή του 13ου αιώνα η ανάπτυξη σταματά. Στην τέχνη διαφαίνεται πλέον μονοτονία, στασιμότητα και επανάληψη, γεγονός που οφείλεται στο ότι οι κάτοικοι της περιοχής δεν εκμεταλλεύτηκαν τη θάλασσα και δεν ανταποκρίθηκαν στις προκλήσεις της εποχής. Παρέμειναν συντηρητικοί, προσκολλημένοι στις παραδόσεις του τόπου, ασχολούμενοι, πιθανόν, με γεωργοκτηνοτροφικές, κυρίως, εργασίες, με περιορισμένη βιοτεχνία και εμπόριο μέσα στα στενά πλαίσια της Αττικής.

Η Αλυκή, όπως και οι άλλες γνωστές σήμερα θέσεις της δυτικής ακτής της Αττικής, Βάρκιζα, Αγ. Κοσμάς, Καλαμάκι, παύει να κατοικείται περίπου στο μέσον του 12ου π.Χ. αιώνα. Κατά την κρίσιμη αυτή περίοδο ο οικισμός φαίνεται ότι δεν μετέχει πλέον στη νέα πραγματικότητα, δεν ακολουθεί τα σύγχρονα ρεύματα τέχνης, ενώ, μέχρι τέλους, προσπαθεί να διατηρήσει τα πατροπαράδοτα πρότυπα και να προσαρμόσει σ' αυτά τις καινούργιες τάσεις.

Η μελέτη αυτή αρθρώνεται σε τέσσερα μέρη. Στο πρώτο, εισαγωγικό, εξετάζεται το φυσικό περιβάλλον, παρουσιάζονται οι προϊστορικές θέσεις κατά μήκος της δυτικής παραλίας της Αττικής, επισημαίνονται οι φάσεις της ιστορίας της Αλυκής και της ευρύτερης περιοχής της, από τους προϊστορικούς χρόνους μέχρι τη βυζαντινή περίοδο, συνοψίζονται οι έρευνες και ανασκαφές στη θέση και παρατίθεται ένα σύντομο σημείωμα σχετικά με τη χρονολόγηση. Στο δεύτερο μέρος περιγράφονται οι τάφοι και ακολουθεί κατάλογος ευρημάτων. Στο τρίτο μέρος εξετάζονται οι τάφοι, παρουσιάζονται τα ταφικά έθιμα και αναλύονται τα ευρήματα. Στο τέταρτο, τελευταίο, μέρος συνάγονται τα συμπεράσματα της έρευνας αυτής.